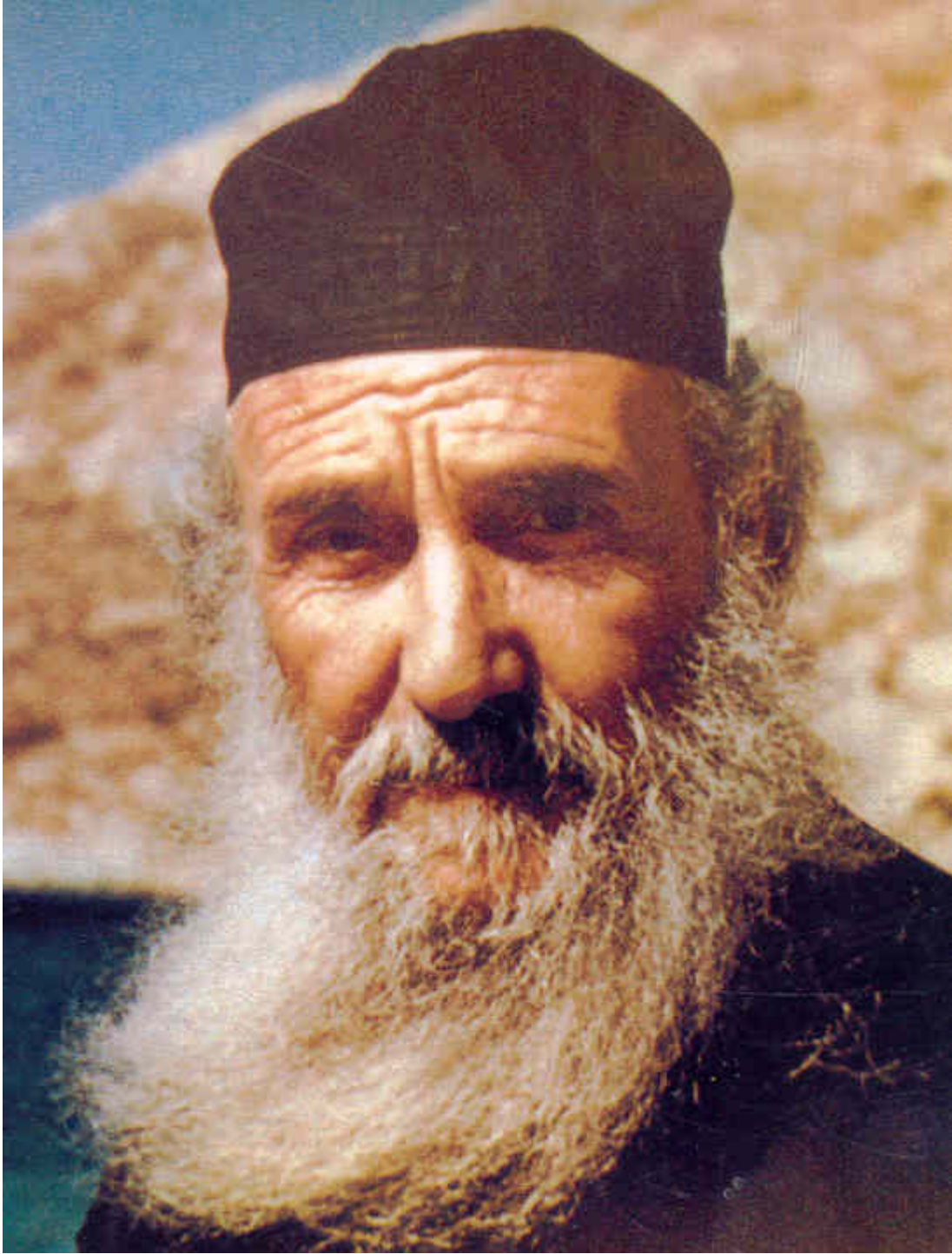

29 Οκτωβρίου 2013

τα

Θαυμαστά

σημεία

«Μηδεὶς ἐν τῇ μοναδικῇ πολιτείᾳ, ὑπὲρ φύσιν τινὰ ἀκούων ἢ ὁρῶν, ἐξ ἀγνωσίας εἰς ἀπιστίαν περιπέσοι· ὅπου γὰρ ἐνδημήσει ὁ ὑπὲρ φύσιν Θεός, ὑπὲρ φύσιν λοιπὸν τὰ πλείστα τῶν ἀνθρώπων γίνονται».

α. Κατὰ τὴν ἐπὶ γῆς βιοτὴν τοῦ

«Ἡ Αἰκατερίνη Χάλα, κάτοικος Νικαίας, Βορ. Ηπείρου 7, χάρις εἰς τὴν πολλὴν τῆς εὐλάβεια καὶ φιλανθρωπικῆς τῆς δράσεως εἶχε ἀποκτήσει ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Γέροντα ὡς εὐλογία ἓνα καλογερικὸ σκουφάκι τοῦ.

Τὸ 1964 ἡ πενταετής ἐγγονούλα τῆς, Ἀγάπη, ἀρρώστησε σοβαρὰ με ὄγκο στὸ κεφάλι. Εἶχε ἐμέτους καὶ φοβεροὺς πονοκεφάλους. Ἀπὸ τὰς ἐξετάσεις ποὺ ἐγίναν στὸ Νοσοκομεῖο Παίδων, ὅπου ἦτο Δ/ντὴς ὁ κ. Κομνηνός, ἐγνωμάτευσαν οἱ ἰατροί, ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ ἐπέμβασις.

Στὸ Νοσοκομεῖο ὅπου εὐρίσκετο, τὴν ἐπεσκέφθη ἡ γιαγιά τῆς κ. Χάλα καὶ τῆς ἔβαλε κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι τὸ σκουφάκι τοῦ Γέροντα, παρακαλῶντας τὸν νοερώς νὰ μεσιτεύσῃ γιὰ τὴν υγεία τοῦ παιδιοῦ ποὺ ὑπέφερε τρομερὰ.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἡ Ἀγάπη βλέπει στὸν ὕπνο τῆς τὸν Γέροντα καὶ ἀφοῦ τὴν χაΐδεψε στὸ κεφαλάκι τῆς, τῆς εἶπε, μὴ φοβάσαι Ἀγάπη, θὰ γίνῃς καλὰ. Τὸ ἐπόμενο βράδυ ἐπανελήφθη τὸ ἴδιο ὄνειρο, τὸ ὁποῖον διηγήθη στὴ μητέρα τῆς καὶ τῇ γιαγιά τῆς με πολλὴ χαρὰ, διότι ἡ υγεία τῆς εἶχε ἀρχίσει νὰ καλλιτερεύῃ κατὰ πολὺ, καὶ ἔβλεπε ὅτι ἦταν πλέον καλὰ.

Κι' ἐνῶ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ ἐπέμβασις ἐκ μέρους τῶν ἰατρῶν, ἡ κ. Χάλα παρεκάλεσε νὰ πάρουν τὸ παιδί στὸ σπίτι, γιὰτί μεσολαβούσε ἡ Μεγάλῃ Πέμπτῃ καὶ διεκόπησαν αἱ ἐγχειρήσεις, διὰ νὰ περάσῃ τὸ Πάσχα.

Τὸ παιδί ἐγίνε τελείως καλὰ πλέον μετὰ τὸ Πάσχα ἀλλὰ οἱ γονεῖς τοῦ παρεκάλεσαν τὸν ἰατρό κ. Κομνηνό νὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ νὰ ταξιδεύσουν στὴν Ἀγγλία, γιὰ νὰ μάθουν, τί ἐγίνε ὁ ὄγκος, ἐφ' ὅσον δὲν εἶχε πλέον πόνους καὶ κρίσεις.

Οι εξετάσεις στην Αγγλία έδειξαν, ότι ο όγκος είχε απορροφηθή και είχαν μείνει κατάπληκτοι με την θαυματουργικήν θεραπείαν του παιδιού. Έγραψαν μάλιστα σ ένα ιατρικό περιοδικό της Αγγλίας την περίπτωση αυτή, που τους είχε καταπλήξει και μέχρι τώρα που η Αγάπη είναι τελείως καλά, εσπούδασε μάλιστα, ζητούν πληροφορίες από την Αγγλία.

Ο κ. Κομνηνός, νευροχειρουργός, επισκέπτεται κάθε χρόνο την κ. Αγάπη, η οποία αισθάνεται βαθειά ευγνωμοσύνη στον Κύριο και τον θεράποντά Του Γέροντα Αμφιλόχιο για το θαύμα που της έκαμαν.

Πάτμος, Ιανουάριος 1988

Η Αικατερίνη Χάλα εγνώριζε και το εξής περιστατικό σχετικά με το προορατικό του Γέροντος, το οποίον συνέβη στη Σάμο και της το διηγήθηκε μία εξαδέλφη της εκ Σάμου.

Μία κόρη ιερέως εις την Σάμον είχε μεγάλο πόθο να γίνη μοναχή, εύρισκε όμως εμπόδιο από το σπίτι της.

Όταν λοιπόν την εποχή εκείνη ο Γέροντας επήγε στην Σάμο, του διηγήθη σχετικά για τον μεγάλο πόθο, που ειχε αυτή η κόρη για τον Μοναχισμό. Ο Γέροντας πήγε αμέσως στο σπίτι του ιερέως και η κόρη εξομολογήθηκε. Μετά την εξομολόγησιν είπε στον πατέρα της, ότι πρέπει οπωσδήποτε να καρή μοναχή για να χαρή λίγο, επειδή σε ένα μήνα θα πέθαινε.

Έγινε λοιπόν η κουρά της αμέσως από τον Γέροντα και επήρε το όνομα Ταβιθά, το οποίον μνημονεύεται μέχρι τώρα στην αγία Πρόθεσι της Ι. Μονής Ευαγγελισμού.

Μετά δε τον θάνατον της μοναχής Ταβιθά έδωσε το όνομα αυτό σε μια από τις μοναχές του Ευαγγελισμού. Έτσι χάρις εις το μεγάλο πόθο της και την υπομονήν της, έλαβε αμέσως τον μισθόν της από τον Κύριον.

Ο άρχιμανδρίτης Παύλος Νικηταράς εις το βιβλίον του “Ο Γέροντας Αμφιλόχιος

Μακρής” αναφέρει: «Αξίζει να προσθέσω ένα γεγονός που δείχνει πως εδέχτο μυστικές κλήσεις για την σωτηρία των άλλων και που θυμίζει τον μεγάλο Απόστολο των Εθνών που ήκουσε την φωνή του Μακεδόνας “διαβάς βοήθησον ημίν”.

»Ο αείμνηστος Γέροντας, ενώ εύρισκετο στο κελλί του στην Μονή της Πάτμου, ακούει κάποια Ελένη από την Ικαρία να τον καλή να σπεύση να την σώση. Δεν χάνει καιρό, κατεβαίνει στο λημάνι τού νησιού και ως εκ θαύματος ευρίσκει ιστιοφόρο που έφευγε για την Ικαρία. Θαλασσοδαρμένος φθάνει στο προορισμό του και αμέσως ερωτά αν υπάρχει κάποια Ελένη χήρα και πληροφορείται, ότι προ ημερών έχασε τον «άνδρα της· αμέσως ρώτησε να μάθη τον δρόμον που ωδηγούσε στο σπίτι της χήρας γυναικός. Δεν εξήτησε να αναπαύση το κουρασμένο σαρκίο του, αλλά σπεύδει χωρίς καθυστέρηση, γιατί η φωνη της Ελένης τον ενοχλεί.

Εκεί που βάδιζε, βλέπει μια έξαλλη γυναίκα να τρέχη απελπισμένη, την φωνάζει με το όνομα της και της λέγει.

—Ελένη, που πηγαίνεις, για σένα ήλθα.

Και η πονεμένη γυναίκα συνέρχεται, βλέπει τον πνευματικό, σκέπτετα αυτό που θα έκαμνε και εξομολογείται, ότι την στιγμή εκείνη επήγαινε να πνιγή στην θάλασσα.

Η γυναίκα εσώθη, το θαύμα έγινε, όπως η ίδια μου το εξιστόρησε».

Ο ίδιος αναφέρει ότι: «Ένα άλλο πνευματικό του τέκνο, η κ. Μ.Κ μου διηγήθη ότι τον Νοέμβριο του 1954 επισκέφθηκε τον Γέροντα στην Πάτμο και την φιλοξένησε στο ι. Κοινόβιο του Ευαγγελισμού. Επί δύο ημέρες παρέμεινε στον πύργο του Μοναστηριού. Την τρίτη ημέρα ο αείμνηστος έπεμνε να μη κοιμηθεί πλέον στο μέρος αυτό, πράγμα που έγινε. Την νύκτα εκείνη έπεσε ακριβώς στο κρεβάτι κεραυνός. Μπορεί να θεωρηθή τυχαίο γεγονός η σωτηρία ενός ανθρώπου με την επίμονη του πνευματικού πατρός;»

«Χαρακτηριστική είναι και η ευρύτερον γνωστή θαυματουργική θεραπεία του τετραπληγικού πρώην αξιωματικού της Πολεμικής αεροπορίας κ. Σταύρου Καλκανδή η οποία περιγράφεται στη βιογραφία του Γέροντος Φιλοθέου Ζερβάκου

«ο Γέρων Φίλοθεος Ζερβάκος ο ουρανοδρόμος οδοιπόρος» (Θεσσαλονίκη 1980, σελ. 638-647).

Είναι όμως χαρακτηριστικότατο το ότι πρόρρηση του θαύματος της θεραπείας του κ. Στ. Καλκανδή είχε κάνει προ δύο ετών και ο άλλος μέγας Γέρων και Πνευματικός της Πάτμου Αμφιλόχιος Μακρής.

Βρισκόταν ο Γέροντας στην Αθήνα και εξομολογούσε. Το έμαθε ο κ. Καλκανδής και παρεκάλεσε να τον μεταφέρουν με το καροτσάκι του για να εξομολογηθεί, μολονότι δεν τον ε γνώριζε. Όταν έφυγε, ο Γέροντας του είπε:

—Στο καλό, παιδί μου, και γρήγορα να'ρθής στην Πάτμο να προσκύνησεις στο Σπήλαιο της Αποκαλύψεως.

—Μα... πως να έλθω σε τέτοια κατάσταση που είμαι, Γέροντα;

—Με τα πόδια σου θα'ρθής. Πήγαινε τώρα...

Και έγινε το θαύμα, πραγματοποιήθηκε και το προσκύνημα, όπως το είπαν οι δυο σύγχρονοι Γέροντες-Άγιοι!

Ναί! “Θαυμαστός ο Θεός εν τοις Αγίοις Αυτού”»!* (Ψαλμ. ξζ´, 36).

β) Μετά την οσίαν Κοίμησιν αυτού

«Δεν ξέρω πόσες ακριβώς ημέρες από την εκδημίαν του Γέροντά μας, η αδελφή Χριστοδούλη με την αδελφή Χριστονύμφη ανέβηκαν στο δωμάτιό του για να προσκυνήσουν, αλλά τους απηγόρευσαν. Σε λίγο όμως να! σημαίνει το καμπανάκι του Γέροντα. Νόμισαν τότε, πως το σήμαναν οι δύο αδελφές για ν' ανεβούν οι άλλες, κι' αμέσως έτρεξαν στον Πύργο.

Όλες τους όμως έμειναν εκστατικές, γιατί το καμπανάκι δεν το είχε κτυπήσει καμμία αδελφή.

Ιερομόναχος Αμφιλόχιος Τσούκος.»

Πάτμος 16-6-1970

«Λέγομαι Νίκη Τραχανίδου, κόρη του Εμμανουήλ Γαμπιεράκη από τον Κάμπο της Πάτμου και ήλθα από τον Πειραιά, που μένω, στην Πάτμο. Η πρώτη μου δουλειά, ήταν να πάω να προσκυνήσω τον τάφον του μακαριστού Γέροντος Αμφιλοχίου. Από το καντήλι του Τάφου του πήρα λαδάκι και τόφερα στον Πειραιά.

Μια ημέρα συνάντησα μια γνωστή μου κυρία και μου είπε, ότι ετοιμαζόταν να κάνη εγχείρηση στο πόδι, διότι κινδύνευε. Της είπα να ελθη να την αλείψω από το λάδι του τάφου του Γέροντα.

Ήλθε σπίτι μου, κάναμε παράκληση στην Παναγία, την άλειψα με λαδάκι στο πονεμένο πόδι και σε όλο το σώμα. Κατόπιν τούτου ήλθε ο Γέροντας στον ύπνο μου και μου είπε, ότι θα γίνη καλά και θάρθη στην Πάτμο, να προσκύνηση τον τάφο του, και να ομολογήση το θαύμα. Η ανωτέρω κυρία έγινε καλά, απόφυγε την εγχείρηση και ήλθε στην Πάτμο να εκπληρώση την υποχρέωσή της. Αυτό έγινε γνωστό στην Αδελφότητα.»

«Τον μήνα Σεπτέμβριο του έτους 1980 η ταπεινή δούλη, που ακούω στο όνομα Άννα, δέχθηκα την παρακάτω ευλογία από τον Γέροντα.

Είχα πριστή σε όλο μου το σώμα· και είχα την τύχη να γνωρίσω την κυρία Νίκη Τραχανίδου από την Πάτμο, η οποία είχα λαδάκι από το κανδήλι του τάφου του Γέροντα Αμφιλοχίου.

Με αυτό μου άλειψε όλο το σώμα και μετά ένα τέταρτο της ώρας, χωρίς άλλη ανθρώπινη επέμβαση ξεπρίστηκα εντελώς.

Ευχαριστώ το Θεό, διότι με αξίωσε αυτής της θαυμαστής θεραπείας.

Άννα Ανδρίκογλου.»

Εν Πάτμω τη 14-5-1981

γ) Μετά την εκταφήν των σεπτών λειψάνων αυτού

Η μοναχή Ι. αφηγείται:

«Το καλοκαίρι του έτους 1969, πριν κοιμηθή ο μακαριστός μας Γέροντας, ευρισκομένη στο Μοναστήρι μας, ανέβηκα ένα απόγευμα στον Πύργο του. Τον βρήκα καθήμενον στην καρέκλα του, με το κομπόσχαινο στο χέρι, ασφαλώς να δίνει και να παίρνη μηνύματα από τον Ουρανό.

Με δέχθηκε με χαρά και πολλή πατρική αγάπη και άκουε τα προβλήματα που με απασχολούσαν στην εκπλήρωση των καθηκόντων μου στο Ίδρυμα. Με αγάπη κι' ενδιαφέρον μου μιλούσε για τα παιδιά μας και προπαντός για τον Σεβασμιώτατό μας. «Τον σκέπτομαι πολύ» μου έλεγε. «Κάνεις υψηλόν έργο, που ανακουφίζεις στον αγώνα του ενα τέτοιο πρόσωπο».

Για μια στιγμή, ενώ συζητούσαμε ανέβηκε κάποια αδελφή του ραφείου. «Γέροντα, του λέει, σας έφερα ένα σκουφάκι να φορέσετε». Με χαρά εκείνος την ευχαρίστησε κι' εκείνη πήρε ευλογία κι' έφυγε. Όταν μείναμε μόνοι, φόρεσε το σκουφάκι της αδελφής και το παλιό που έβγαλε μου το έδωσε λέγοντάς μου:

«Πάρ' το, να το έχης για ευλογία». Του φίλησα το χέρι και το πήρα κατασυγκινημένη. Μου φαινόταν απίστευτο! Κρατούσα στα χέρια μου ενα θησαυρό! Φεύγοντας, μετά από ώρα για το κελλί μου, συναπεκόμιζα και το ανεκτίμητο απόκτημά μου. Ήταν κάτι απ' εκείνον, που η αγάπη του μου πρόσφερε, της αναξίας. Ένωσα την ψυχή μου πλημμυρισμένη από ευγνωμοσύνη.

Πέρασαν από τότε δέκα χρόνια. Τον Αύγουστο του 1980, ενα βράδυ ο αδελφός της νύφης μου κ. Θ.Κ. με την σύζυγό του, έξω από το σπίτι τους, καθώς βγαίνανε απ' το ταξί, τους ξέφυγε απ' τα χέρια ο μικρός τους Μιχαλάκης, ηλικίας τότε 4 χρόνων και τρέχοντας να περάση στην αντίθετη μεριά, εκσφενδονίζεται από ένα φορτηγό στο χαντάκι του δρόμου και πάνω στις ρίζες των δένδρων.

Το παιδί σχεδόν άπνουν, στην αγκαλιά του παππού του, ιατρού Μ.Κ., μεταφέρεται στο Νοσοκομείο και από κεί επειγόντως αεροπορικώς μέσω Κώ στο ΚΑΤ Αθηνών. Ο αγώνας γίνεται μεταξύ ζωής και θανάτου. Οι πρώτες ημέρες πέρασαν και το παιδί εξακολουθεί να ζή μέν, αλλά ως φυτό.

Εμένα όμως η σκέψη μου ήτο προσκολλημένη στο σκουφάκι του μακαριστού μας Γέροντος. Σχεδόν με βεβαιότητα πίστευα, ότι σκόπιμα μου εδόθη και ότι έπρεπε οπωσδήποτε να φθάση ως το παιδί.

Επερίμενα όμως ευκαιρία για ασφαλή μεταφορά.

Εν τω μεταξύ, τον Σεπτέμβριο έγινε η ανακομιδή των λειψάνων του και με τρόπο θαυμαστό έφθασε στα χέρια μου ένα μικρό τεμάχιο λειψάνου της ηγιασμένης Κάρας του. Ο θησαυρός μου πιά ήτο πλήρης. Η πεποίθησή μου εδραιώθηκε. Οπωσδήποτε θα ήρχοντο αποτελέσματα. Πράγματι, επιστρέφουσα στην Κάλυμνο με το άγιο Λείψανο στα χέρια μου, έμαθα ότι αναχωρούσε η μοναχή Ισιδώρα για ιατρικές εξετάσεις στην Αθήνα.

Σ' εκείνην παρέδωσα το σκουφάκι, το άγιο Λείψανο μαζί και νεράκι αγιασμένο από την πλύσιν των ιερών οστών και τα μετέφερε.

Η ίδια, το απόγευμα της ημέρας που έφθασε με συνοδό την νύμφη μου Μ.Κ. επήγαν στο ΚΑΤ και σε ατμόσφαιρα πολύ συγκινητική, με την μητέρα γονατιστή μπροστά στο κρεβάτι του μικρού της εδόθη η βοήθεια. Η αδελφή έβαλε στο κεφαλάκι του παιδιού το σκουφάκι, το εσταύρωσε με το αγ. Λείψανο, και το εναπόθεσε πάνω του και στη συνέχεια το άλειψε και με το νεράκι και προσευχήθηκε.

Η αδελφή έφυγε αργότερα συναποκομίζοντας και όσα ιερά είχε μεταφέρει. Η χάρις όμως έμεινε και έφερε θαυμαστά αποτελέσματα:

Το πρωί το παιδί είχε την πρώτη επαφή με το περιβάλλον του. Άνοιξε τα μάτια του και φώναξε «μαμά!» Το θαύμα είχε γίνει»..

«- Η κυρία Μαίλλη λόγω οργανικής ανωμαλίας δεν μπορούσε ν' αποκτήσει παιδί και ήταν απογοητευμένη. Ένα απόγευμα επεσκέφθη την Μονή μας (Παναγία Ελεούσα-Ρότσο). Ήταν πρόσφατη η εκταφή του Αγίου Γέροντα και διηγούμασταν την ευωδία που έβγαλαν τα άγια του Λείψανα και τα θαύματα που έκανε το νερό που έπλυναν τα οστά. Μια της θεία ενθουσιάστηκε απ' όσα ήκουσε και είπε:

«Δώσε και μας ενα βαμβακάκι βρεγμένο με το αγιασμένο αυτό νερό για να βοηθήση την Νίκη μας να κάμει παιδί».

Η Νίκη το πήρε με ευλάβεια. Σταύρωσε την κοιλιά της όταν πήγε στο σπίτι και ο Θεός, διά πρεσβειών του Οσίου Αμφιλοχίου εβράβευσε την πίστη της. Ο χαριτωμένος Αντωνάκης γεμίζει από χαρά τώρα το σπίτι του Καπετάν Σακελλάρη».[1]

«- Η Νίκη Ξενάκη γραμματέας του Πρωτοδικείου Ρόδου επί αρκετά χρόνια δεν απέκτησε παιδί. Επεσκέφθη πάρα πολλούς γιατρούς και πήγε μέχρι την Αγγλία για το σκοπό αυτό χωρίς αποτέλεσμα. Τελείως απογοητευμένη συχνά σκεφτόταν να υιοθετήσει ένα παιδάκι για να σβήσει κάπως την λαχτάρα της μητρότητας.

Σ' ένα ταξίδι της στην Κάλυμνο, για να δει την Μητέρα της, ήλθε στη Παναγία Ελεούσα με την εξαδέλφη της Μαριάννα Λαμπαδαρίου. Συζητώντας είπε τον πόνο της. Της δώσαμε τρεις σταγόνες νεράκι του Γέροντα. Ολοπρόθυμα και με παιδική πίστη edέχθη την συνταγή του νέου ιατρού. Μετά από εννέα μήνες δεχθήκαμε ένα νυχτερινό τηλεφώνημα απ' την Ρόδο. Ήταν η κ. Νίκη που ζητούσε να την συνοδεύσουν οι προσευχές μας κατά την ώρα του τοκετού. Την χαρά του πρώτου συνεπλήρωσε και ένα δεύτερο κοριτσάκι».[2]

Η Θεμελίνα Ουανένα από το Zaire διηγείται:

«Μια φορά καθώς τρώγαμε στο οικοτροφείο του Koiwezi, μπήκε κάτι στο δόντι μου και έπιασα μια βελόνα να το βγάλω. Η βελόνα όμως έσπασε και δεν μπορούσα να την βρώ. Εψαχνα επί αρκετή ώρα και δεν κατάφερα ν' αντιληφθώ που ήταν. Δικαιολογημένα μ' έπιασε φόβος, γιατί είχα δει ένα παιδί που κατάπιε βελόνα και πέθανε. Αμέσως σκέφθηκα το νερό του Οσίου Γέροντα που μου είχε δώσει η Γερόντισσα στην εκταφή του. Μόλις το ήπια η βελόνα βρέθηκα πάνω στη γλώσσα μου. Με χαρά την έβγαλα και την έδειξα στα παιδιά, τα οποία έμειναν κατάπληκτα. Ευχαρίστησα τον Γέροντα και τον Χριστό που μας έδωσε τέτοιο βοηθό στις ανάγκες μας».[3]

«Μια βραδιά η δωδεκάχρονη αδελφή μου, Μαρία, έπαθε ένα επικίνδυνο τυμπανισμό. Δεν μπορούσε να κουνηθή και έκλαιγε. Εγώ δεν ήξερα τι να της κάνω... Δεν ήταν εύκολο να καλέσω γιατρό και ήμουν μόνη με τα παιδιά του οικοτροφείου. Πάλι σκέφθηκα την βοήθεια του Οσίου Γέροντα.

Περίμενε, της είπα, να φέρω το αγιασμένο νεράκι. Δεν πρόφθασα να το πάρω στα χέρια μου και η Μαρία έκαμε ένα μεγάλο εμετό και ελευθερώθηκε από το κακό. Απ' αυτό κατάλαβα ότι και μόνο με τον λόγο βοηθά ο καινούργιος Άγιος, όταν τον επικαλεσθώ με πίστη».[4]

«Η αδελφή Φ. αφηγείται ότι κάποια ημέρα του 1982 άρπαξε φωτιά το κελλί της, στον τοίχο, όπου ήταν κρεμασμένη μια φωτογραφία του μακαριστού Γέροντα· εκάηκε ό,τι υπήρχε στο χώρο αυτό. Η φωτιά όμως σταμάτησε γύρω από τη φωτογραφία και έσβησε.

Η φωτογραφία δεν έπαθε τίποτε, μόνο η ξύλινη κορνίζα φούσκωσε λίγο.

Εάν ο Γέροντας δεν έσβηνε τη φωτιά, θα καιγόταν το κελλί μου και το μοναστήρι ακόμη».

«Η ίδια αδελφή αφηγείται, ότι κατά το 1988 έστειλε στην κ. Μαρία Μπαϊράμη (τρόφιμο του Ορφανοτροφείου Ρόδου, η οποία αποκατασταθείσα έζη μετά της οικογενείας της εις το Σίδνεϋ Αυστραλίας) βαμβάκι σταυρωμένο στα άγια λείψανα του Γέροντα. Αυτό το πήρε μια κ. Ελένη από το Σίδνεϋ και θεραπεύθηκε από το πάθος του καπνίσματος, γιατί κάπνιζε πακέττα τσιγάρα την ημέρα, όπως μας έγραφε.

Άλλη κυρία, ονομαζομένη Καθολική, στον ίδιο τόπο, το χρησιμοποίησε το βαμβάκι αυτό και θαυματουργικά θεραπεύτηκε το βρέφος της, το οποίο είχε όγκο στο λαιμό.

Τέλος, και ένας πατέρας ετοιμοθάνατος, μόλις ήπια νερό ευλογημένο από το ίδιο βαμβάκι του Γέροντα θεραπεύτηκε, όπως ακριβώς το έγραψε η κόρη του από την Αυστραλία».

«Ονομάζομαι Θεολόγος Καραγεωργίου και είμαι νοσοκόμος στο Νοσοκομείο Καλύμνου. Τον Απρίλιο του 1983 έκανα μία εγχείρηση ειλεού και για έξι μήνες ταλαιπωρούμην, γιατί δεν μπορούσε να κλείση η τομή με αποτέλεσμα να προκληθή μόλυνση που με ανάγκασε να νοσηλευτώ σε νοσοκομείο με αντιβίωση και θεραπεία. Δεν υπήρξε όμως κανένα αποτέλεσμα. Κάποια μέρα με επισκέφθηκε στο νοσοκομείο η κα Μαριάννα Λαμπαδαρίου η δασκάλα, και μου μίλησε για κάποιον Άγιο, λέγοντας ότι έχει κάνει πολλά θαύματα. Επρόκειτο για τον πατέρα Αμφιλόχιο Μακρή και την επομένη ήρθε και μου έφερε λίγο λαδάκι. Της πρότεινα να μή το τοποθετήσουμε πάνω στην πληγή, όχι γιατί φοβόμουν μήπως μολυνθή, για το όνομα του Θεού. Απλά δεν ήθελα να λερώσω το λάδι αυτό που ήταν τόσο άγιο με μολυσμένα πράγματα και το πήρα μόνος μου, αφού έκανα τον σταυρό μου, και δεν άλειψα την τομή, αλλά έκανα το σχήμα του σταυρού γύρω απ' αυτή, τρεις φορές.

Το λαδάκι το φύλαξα ώσπου ήρθε η μητέρα μου και της το παρέδωσα για να μη χαθή λέγοντας της να το βάλη στο εικονοστάσι και ότι πιστεύω, ότι όλα θα πάνε καλά. Πράγματι για λόγους που ούτε ο γιατρός μπόρεσε να εξηγήση, μέσα σε δέκα μέρες, φάνηκε ένα ρόζ στρώμα από κρέας που έκανε η πληγή και το πύον αυτό το πηχτό και άσπρο, άρχισε να γίνεται ένα διαφανές υγρό. Μέσα σε δέκα ημέρες η πληγή ειχε κλείσει. Και μάλιστα ο Καρπάθιος ο γιατρός απόρησε για το γεγονός. Πως ήταν δυνατόν έξι μήνες να μή μπορούν να κάνουν τίποτα και σε διάστημα δέκα ημερών η πληγή να κλείση. Αυτό βέβαια δεν μπορεί να αποδοθή στους γιατρούς και στα φάρμακα παρά μόνο στο θαύμα του Αγίου.

Βέβαια κρατώ ακόμη και τώρα αυτό το βαμβάκι. Λάδι όμως δεν εχει επάνω. Έχει ξεραθεί. Όταν όμως είχε χτυπήσει το παιδί μου με το μηχανάκι με αποτέλεσμα μέσα σε μια ώρα να παραμορφωθή το πρόσωπό του, δεν έβλεπεσ ούτε μάτια, ούτε τίποτα από το πρήξιμο. Χρησιμοποίησα και πάλι το βαμβάκι, παρ ότι ήταν στεγνό, με την πίστη ότι κι' αυτή τη φορά θα μπορούσε να μας βοηθήση. Πέρασα μ' αυτό το πρόσωπό του όπως σκουπίζουμε τον ιδρώτα. Το πρωί το παιδί ήταν έντάξει. Οι μώλωπες είχαν εξαφανιστή και είπε ο γιατρός, ότι μπορούμε να το πάρουμε σπίτι. Η μητέρα μου όμως επέμενε να μεταφερθή στην Αθήνα για προληπτικούς λόγους. Υποστήριζε ότι θα έπρεπε να του γίνη αξονική τομογραφία και διάφορες άλλες εξετάσεις. Φτάσαμε στην Αθήνα αλλά όλες οι εξετάσεις έδειξαν ότι δεν είχε τίποτα, λες και δεν είχε χτυπήσει καθόλου. Φυλάσσει λοιπόν πάντα το βαμβάκι του Αγίου για τέτοιες περιπτώσεις».

«Ο αδελφός της Θ. μοναχής, Θεόδωρος Παλαιός του Θωμά, τον Αύγουστο του 1985 σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα τραυματίστηκε σοβαρά εις την κεφαλήν και τον πόδα.

Λόγω της κρίσιμου καταστάσεώς του μετεφέρθη με ελικόπτερο εις Αθήνας και εισήχθη εις το νοσοκομείον ΚΑΤ, εις την εντατικήν μονάδα.

Δυστυχώς όμως όλαι αί προσπάθειαι των ειδικών ιατρών - χειρουργών δεν στάθησαν ικαναί να τον διασώσουν, ειχε προσβληθή ανεπανόρθωτα ο εγκέφαλος και το πόδι. Βρισκόταν εις αφασίαν και οι ιατροί σχεδόν εγκατέλειψαν τας προσπάθειάς των. Οι δικοί του ανέμενον πλέον το τέλος.

Ήτο βράδυ όταν ειδοποίησαν τους οικείους του εις Πάτμον διά το αναμενόμενον τέλος. Τότε η αδελφή του μοναχή Θ. σκέπτεται να καταφύγη εις τον Γέροντα. Αμέσως ειδοποιείται τηλεφωνικώς ένα φιλικό πρόσωπο της Μονής, που είχε λείψανο και νεράκι από το πλύσιμο των λειψάνων του Γέροντος, να τα πάη επειγόντως στο νοσοκομείο για να βοηθήση τον ετοιμοθάνατον.

Πράγματι μέσα στα μεσάνυχτα, σπεύδει το πρόσωπο αυτό στο ΚΑΤ, παίρνει την άδεια από την νοσοκόμον, εισέρχεται εις την εντατικήν, πλησιάζει τον άρρωστον και με ευλάβεια και προσευχή ακουμπά το λείψανο και αλείφει με το νεράκι το κεφάλι του μελλοθάνατου.

Ο Κύριος εισήκουσε τας προσευχάς όλων και διά των πρεσβειών του Γέροντος, το πρωί ο μελλοθάνατος, και εν αφασία ευρισκόμενος, άνοιξε τα μάτια του ωμίλησε προς έκπληξιν των ιατρών και δοξολογίαν προς τον Θεόν όλων των παρισταμένων συγγενών. Ο νέος ιάθη τελείως. Ζή τώρα ευτυχισμένος “Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς αγίοις Αυτού!”» (Θ.Μ.)

«Το καλοκαίρι του έτους 1987 επισκέφθηκα την Πάτμο και το Μοναστήρι του Ευαγγελισμού. Είχα διαβάσει και ακούσει πάρα πολλά για τον Γέροντα Αμφιλόχιο. Πήρα λαδάκι από την κανδήλα του τάφου του και αγίασμα από το νερό με το οποίον έπλυναν τα ιερά οστά του.

Μετά από τρεις μήνες η κόρη μου έβγαλε έρπη στο μάτι. Άρχισε αυτό να κοκκινίζει και να ερεθίζεται. Την είδε η παιδίατρος και μας είπε, πως αν δεν υποχωρήση σε

δύο ημέρες, να πάη στο Νοσοκομείο. Γυρίζοντας στο σπίτι πήρα από το λαδάκι του Γέροντα, την σταύρωσα και την έβρεξα με το αγιασμα. Δεν πέρασε ένα λεπτό και άρχισε να υποχωρή.

Βαλία Ηλία».

Αλιβέρι 26-10-1987

«1η Μαΐου 1991. Πρωί πρωί παίρνω ένα τηλεφώνημα από την Ι. Μονή Ευαγγελισμού Πάτμου, με το οποίο με ειδοποιούν, ότι η νύμφη του π. Ηλία, Ειρήνη Καλαντζή είχε εισαχθή επειγόντως στο Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός» προσβληθείσα από οξεία παγκρεατίτιδα και η κατάστασή της ήταν πολύ κρίσιμη· μου παραγγέλλουν δε να μεταφέρω στην ασθενή από το αγιασμένο νεράκι, που επλύθηκαν τα ιερά λείψανα του μακαριστού π. Αμφιλοχίου -μετά την εκταφήν-, το οποίο φύλαγα ως αγιασμα στο σπίτι μου.

Πράγματι παίρνω το μπουκαλάκι με το αγιασμένο νερό και τρέχω αμέσως στο νοσοκομείο, όπου βρίσκω την Ειρήνη σε κωματώδη σχεδόν κατάσταση· στα χέρια της οροί, στην μύτη σωληνάκια, μόλις και μιλούσε· γεμάτη πίστη της λέω: ο π. Ηλίας μου παρήγγειλε να σου φέρω το νεράκι του Γέροντος Αμφιλοχίου, αυτό θα σε κάνη καλά· πράγματι αμέσως με την βοήθεια συγγενούς της, που παρεστέκετο στην ασθενή, αλείψαμε με το νεράκι την περιοχή του σώματός της, όπου το πάσχον όργανον· κάθησα λίγο μαζί της και μετά αναχώρησα για να μην ενοχλήται.

Την επομένη, από τηλεφωνική επικοινωνία με δικούς της, έμαθα πως από την ώρα που την επισκέφθηκε ο μακαριστός Γέροντας με την επάλειψη με το αγιασμένο νεράκι του, παρουσίασε μια απροσδόκητη για τους ιατρούς βελτίωση, που συνεχίστηκε στις επόμενες ημέρες ως την τελεία αποθεραπεία της.

(Ε.Κ.)»

Το 1981, στις 19 Σεπτεμβρίου, κατόπιν πιέσεων πολλών ανθρώπων και των υπευθύνων της Μεγάλης Μονής του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου,

πραγματοποιήθηκε η εκταφή των Λειψάνων του Γέροντος. Όταν ανοίχθηκε ο τάφος, ο οποίος βρίσκεται μέσα στα πεύκα, όλη η γύρω περιοχή ευωδίασε, με αποτέλεσμα οι παρευρισκόμενοι να αρχίσουν να αναρωτιούνται τι συμβαίνει. Η ευωδία διαρκούσε και μετά την πλύση των αγίων λειψάνων. Ο Ηγούμενος της Μονής του Θεολόγου κ.κ. Ισιδωρος —ο και νύν Ηγούμενος και επίσκοπος Τράλλεων— ο οποίος παρευρισκόταν στην εκταφή, χρειάστηκε να απέλθη για λίγο, για κάποιες ανάγκες της Μονής του Θεολόγου, δηλώνοντας ότι θα επιστρέψει. Μετά από δύο-τρεις ώρες έρχεται και μου λέει: «μύρισε τα χέρια μου. Ακόμη ευωδιάζουν τα χέρια μου μετά το άγγιγμα της κάρας του Γέροντα».

Ηλίας Καλατζής Ιερομόναχος

Στην Θεσσαλονίκη αρρώστησε μία Κυρία, η οποία είχε έναν γιό στο Άγιο Όρος. Εκείνος είχε παραβρεθεί ως λαϊκός στην εκταφή του λειψάνου του Γέροντος. Η μητέρα του παρουσίασε μια ελιά στο λαιμό που ήταν κακοήθης. Το μαθαίνει, βγαίνει από το Άγιο Όρος, πηγαίνει στην Θεσσαλονίκη, παίρνει το αεροπλάνο, κατεβαίνει στην Αθήνα κι από εκεί στην Κώ και στην συνέχεια στην Κάλυμνο, όπου υπάρχει ένα μετόχι των αδελφών της Πάτμου εκεί, η Παναγία η Ελεούσα στο Ρότσο. Ζητάει και παίρνει λίγο νεράκι του Γέροντα και γυρίζει στην Θεσσαλονίκη. Το δίνει στην μητέρα του, η οποία ετοιμαζόταν την επομένη ημέρα να εισαχθή στο χειρουργείο. Το βάζει πάνω στην ελιά και το πρωί, όταν ήρθαν οι γιατροί διεπίστωσαν ότι η ελιά είχε συρρικνωθεί και είχε πέσει από το λαιμό.

Ηλίας Καλατζής Ιερομόναχος

Το Πάσχα του 1996, είχαν έρθει στο Μοναστήρι του Ευαγγελισμού, δύο παιδιά από τον Ασπρόπυργο Αττικής. Ο Μανώλης Οικονομίδης και ο εξαδέλφος του Γεώργιος Βασιλακόπουλος, σπουδαστές σήμερα στην Ανωτέρα Εκκλησιαστική Σχολή. Τα παιδιά ήταν τότε είκοσι ετών περίπου. Ο Μανώλης προσεβλήθη από ιλαρά. Ήταν Μ. Πέμπτη. Ο γιατρός κ. Χρ. Κυρώζης, δήλωσε ότι δεν αναλαμβάνει την συνέχεια της θεραπείας, γιατί ο ασθενής πρέπει να εισαχθή αμέσως στο νοσοκομείο. Σταθήκαμε στα παιδιά και στην θεία τους Ισιδώρα, που τα συνόδευε, όσο

μπορούσαμε μέχρι το Μ. Σάββατο. Ο γιατρός δεν επέτρεπε περισσότερες ώρες παραμονή. Άλλος τρόπος μετακίνησης δεν υπήρχε παρά μόνο ένα πλοίο που περνούσε μεσάνυχτα για την Ρόδο. Πήγε λοιπόν στη Ρόδο το παιδί μαζί με τον εξάδελφό του και την θεία του. Κατέλυσαν σε ένα δικό μας σπίτι, στο οποίο υπήρχε η φωτογραφία του Γέροντα. Το παιδί τότε, μέσα στον υψηλό πυρετό και τον πόνο που το βασάνιζε λέει· «Γέροντα, σήμερα που είναι Πάσχα, δώσε να κάνω κι εγώ Ανάσταση». Αισθάνεται τότε μια εύωδια να βγαίνει από τη φωτογραφία του Γέροντα και μέσα σε δύο ώρες είχε ξεπεράσει την ασθένειά του. Είχαν φύγει τα εξανθήματα που είχαν γεμίσει το σώμα του και ο πυρετός υπεχώρησε. Η θεία του και ο εξάδελφός του είναι επίσης μάρτυρες της θαυματουργικής επέμβασης του Γέροντος, αφού αισθάνθηκαν μαζί με τον ασθενή την ευωδια και διαπίστωσαν την άμεση θεραπεία.

Ηλίας Καλατζής Ιερομόναχος

Το 1995 στη Θεσσαλονίκη γεννήθηκε ένα παιδάκι, το οποίο είχε αναπνευστικό πρόβλημα και το έβαλαν στην θερμοκοιτίδα. Εκεί όμως πήρε πάρα πολύ οξυγόνο και μελάνιασε. Ο πατέρας ήταν ιερέας και ήταν το έβδομο παιδί της οικογενείας του. Προσέτρεξε στους Πατέρες της αγιορείτικης Μονής του Δοχειαρίου, οι οποίοι είναι πνευματικά παιδιά του Γέροντα. Ζήτησε να προσευχηθούν και ρώτησε τι να κάνει. Του συνέστησαν να χορηγεί στο παιδί νεράκι του Γέροντα και να διαβάξη καθημερινά την παράκλησή του. Ο άνθρωπος αυτός λειτουργούσε συνέχεια σαράντα ημέρες με αποτέλεσμα η υγεία του παιδιού να αποκατασταθή και να λάβη μάλιστα το όνομα του Γέροντα. Βαπτίστηκε Αμφιλόχιος.

Ηλίας Καλατζής Ιερομόναχος

Προ ετών, ξαφνικά στις 2.30 το πρωί, με έπιασε ένας οξύς πόνος, όπως λέμε κωλικός. Μή γνωρίζοντας όμως τι σημαίνει κωλικός και πως εκδηλώνεται, νόμιζα ότι πεθαίνω εκείνη την ώρα. Λέω τότε· «Γέροντά μου, σώσε με». Αυτομάτως εσταμάτησε ο πόνος και το πρωί διαπίστωσα την πτώση μιας πέτρας στο μέγεθος

του κριθαριού. Εδώ ήταν θαυμαστό το σημείο. Ήταν θεραπεία κωλικού. Οι γιατροί μάλιστα απόρησαν για το γεγονός, γιατί στις εξετάσεις που έγιναν φάνηκε η αποβολή πέτρας. Δεν πρόλαβα να ολοκληρώσω την επίκληση του Γέροντα και αυτόματα παρενέβη.

Αμφιλόχιος Διακάκης Ιερομόναχος

Στο λαιμό μου είχα κάποια ελιά. Άρχισε λοιπόν να με ενοχλή τόσο, ώστε δεν μπορούσα να κλείσω τον γιακά στο αντερί μου. Πηγαίνω στον γιατρό, ο οποίος μου συνιστά εγχείρηση. Φαινόταν ότι η ελιά αυτή δεν πάει καλά. Επειδή ήμουν τότε εκπαιδευτικός, έλεγα ότι δεν πρόκειται να πάω πουθενά. Το βράδυ έβαλα λίγο από το νεράκι του Γέροντα και λέω· «Γέροντα, εσύ μπορείς να το τακτοποιήσης το θέμα αυτό». Πάντοτε κοιμόμουν έχοντας το χέρι μου στο σημείο αυτό για να το προφυλάσσω. Το πρωί σηκώθηκα και με την ψηλάφηση που έκανα διαπίστωσα ότι δεν υπήρχε τίποτα. Βλέπω τότε στον καθρέφτη ότι είχε φύγει η αλιά και δεν χρειάστηκε να γίνη ούτε η εγχείρηση, ούτε τίποτα. Το θέμα τακτοποίησε ο Γέροντας με το νεράκι που είχα βάλει το βράδυ της προηγούμενης.

Αμφιλόχιος Διακάκης Ιερομόναχος

Στο Αλιβέρι της Εύβοιας, η κ. Ευαγγελία Πετράκη, σύζυγος πρώην ναυτικού, παραμονή της Παναγίας το 1991, διεπίστωσε την ώρα που πλενόταν μια ελιά κάτω από το μαστό της, την οποία δεν είχε δει ποτέ στο παρελθόν. Το μέγεθος της, ήταν στον τύπο της ελιάς «βουβάλα», όπως λένε στο Αλιβέρι. Τόσο μεγάλο ήταν. Την ώρα που την αντελήφθηκε δεν είπε τίποτε άλλο εκτός από «Γέροντα σώσε με». Είχε στο σπίτι της λίγο λαδάκι από το καντήλι του Γέροντα. Έβαλε λίγο λαδάκι κι έφυγε από το σπίτι για να πάη να την δείξη στην μητέρα της. Η απόσταση των δύο σπιτιών, πλησιάζει τα 400 μέτρα. Όταν έφτασε στο σπίτι της μητέρας της, η ελιά είχε ανοίξει κι έτρεχε. Είχε μάλιστα συρρικνωθεί και είχε μείνει ένα μικρό ρεβυθάκι. Την επομένη ημέρα είχε εξαφανιστεί εντελώς.

Αμφιλόχιος Διακάκης Ιερομόναχος

Στο Αλιβέρι επίσης, το παιδάκι του κ. Βασιλείου Ηλία, είχε έρπη στα μάτια. Η παιδιάτρος που είδε το παιδί, είπε ότι αν δεν ξεπεράση το πρόβλημα μέσα σε δύο ημέρες, θα πρέπει να εισαχθή επειγόντως στο νοσοκομείο «Παιδων, Αγία Σοφία», γιατί υπήρχε κίνδυνος τυφλώσεως. Η μητέρα, ευλαβεστάτη, είχε επισκεφθεί την Πάτμο και είχε πάρει λίγο λαδάκι και νεράκι του Γέροντα, προσκυνώντας στο Μοναστήρι του Ευαγγελισμού. Μόλις λοιπόν επέστρεψε από τον γιατρό και πριν πάει να πάρη τα φάρμακα, σκέφτηκε να αλείψη το παιδάκι με το λαδάκι και το αγιασμένο αυτό νερό. Όσπου να τακτοποιήση το παιδί στο κρεβάτι του, διαπιστώνει υποχώρηση του εξανθήματος στο μάτι του, το οποίο λίγο αργότερα είχε σβήσει εντελώς. Πάει αμέσως στη γιατρό, η οποία παραδέχτηκε την θαυματουργική θεραπεία του παιδιού.

Αμφιλόχιος Διακάκης Ιερομόναχος

Λειτουργούσε κάποτε ένα από τα πνευματικά του παιδιά, στο παρεκκλήσι του Αγ. Αντωνίου στον Ευαγγελισμό. Ο Γέροντας στεκόταν όρθιος κάτω από την εικόνα του Αγ. Αντωνίου και παρακολουθούσε τη Θεία Λειτουργία. Την ώρα του κοινωνικού, ήρθε στο Ιερό να κοινωνήση των Αχράντων Μυστηρίων. Αποχωρώντας έπρεπε να περάση από την Ωραία Πύλη, αφού στο μικρό τέμπλο δεν υπάρχει άλλη είσοδος. Την ώρα που έβγαινε, αφού εκοινωνήσε, το πρόσωπό του έλαμψε. Έγινε, όλο φως. Ο π. Νικόλαος, σημερινός εφημέριος στην Αγία Τριάδα Αγιάσου στη Μυτιλήνη, ο οποίος στεκόταν δίπλα μου γυρίζει και μου λέει· «Κοίταξε...». Όλοι βλέπαμε με δέος τη μορφή του Γέροντα. Μέχρι να κατέβη όμως χάσαμε αυτή την λάμψη στο πρόσωπό του, όπου δεν ξεχωρίζαμε ούτε γένια, ούτε μάτια, τίποτα. Ένα φως.

Αμφιλόχιος Διακάκης Ιερομόναχος

Προσωπικά δεν έχω εμπειρίες θαυμαστών σημείων του Γέροντα. Απ' όσο τον γνώρισα όμως θεωρώ πάρα πολύ φυσικό να συμβαίνουν. Ήταν μια προσωπικότητα που απέπνεε αγιότητα και τότε που είμασταν νέοι και βρισκόμαστε κοντά του, μας είχαν συμβεί ανάλογα περιστατικά τα οποία τα θυμόμαστε πάρα πολύ έντονα. Στον σύγχρονο άνθρωπο, τον αυτονομημένο, τον ορθολογιστικά οργανωμένο, ακούγονται κάπως παράξενα. Κι όμως εμείς τα ζήσαμε. Με πολύ αγωνία του είπαμε κάποτε, όταν έπρεπε να διεκπεραιωθή μια εργασία «Γέροντα δεν υπάρχει χαρτί για να γράψουμε, αφού οι κόλλες που χρησιμοποιούνταν για κάποια πράγματα είχαν τελειώσει. Μας απήντησε· «ε, ευλογημένε. Θα βρείτε». Του είπε κάποιος από την παρέα ότι κοιτάξαμε παντού αλλά δεν υπάρχουν. Επέμενε και μας παρότρυνε να πάμε να κοιτάξουμε. «Κοιτάξαμε» επιμέναμε. «Πήγαινε ευλογημένε που σου λέω». Στο τέλος λοιπόν πήγαμε και κοιτάξαμε εκεί όπου προηγουμένως είχαμε ξαναψάξει και βρήκαμε μια δέσμη χαρτιών.

Ένα καλοκαίρι στο Κουβάρι, από όπου έχω πάρα πολύ ωραίες αναμνήσεις, είμασταν μια παρέα έξι νέων, φοιτητών της Θεολογικής σχολής και της σχολής της Χάλκης. Μια νυχτα, μεσάνυχτα, είχαμε δεχτεί εντυπωσιακές δαιμονικές επιθέσεις. Το παρουσιάζω τώρα και το ζώ ακόμη έντονα μέσα μου. Εκεί στην έρημο λοιπόν στο ησυχαστήριο, εμείς είχαμε τρομάξει. Νέοι είμασταν, ο ορθολογισμός δεν μας άφηνε να πιστεύουμε κάποια πράγματα. Όταν λοιπόν πήγα την επομένη στο μοναστήρι του Ευαγγελισμού και του τα αφηγήθηκα, έντρομος κι' εκπροσωπώντας όλη την παρέα, εκείνος ξέσπασε σε ένα γέλιο, απολαυστικά πνευματικό γέλιο και φώναξε «Γερόντισσα, ελάτε εδώ να ακούσετε τι συνέβη στο Κουβάρι». Και βέβαια τα ακούσε πάρα πολύ φυσικά, αυτά τα παράξενα. Ειδοποίησε τον π. Παύλο να φέρη το χέρι του Αγ. Γερασίμου από το Μοναστήρι και να διαβάση τις σχετικές ευχές. Αυτά όλα τα ζούσε σαν καταστάσεις πολύ-πολύ φυσικές. Έτσι και τα όσα ακούω για τη ζωή του και τις θαυμαστές παρεμβάσεις του στη ζωή πολλών ανθρώπων, τις θεωρώ σαν συνέπεια της αγιότητός του και της παρουσίας του.

Πρεσβύτερος Ελευθέριος Χαβάτζας

Προς την Σεβαστή Γερόντισσα

του Ιερού Ησυχαστηρίου Ευαγγελισμός

Πάτμου Χριστονύμφην και τον

Πνευματικόν Πατέρα του Ιερού Ησυχαστηρίου

Γέροντα Ηλία

Σεβαστή Γερόντισσα

Σεβαστέ Πάτερ

Κατ' αρχήν θα ήθελα να σας ευχαριστήσω για την πραγματική αγάπη και χριστιανική φιλοξενία που εδείξατε κατά την διάρκεια της τριήμερης παραμονής μας 1/9/93-3/9/94 στην τόσο φιλόξενη και γεμάτη αγάπη Χριστού Ιερά Μονή σας.

Τόσον οι υλικές σας περιποιήσεις, περισσότερο όμως η πνευματική πανδαισία που εζησαμε κατά το τριήμερο της εκεί παραμονής μας, έχουν χαραχθεί βαθειά μέσα στην ψυχή όλων μας.

Πέραν τούτων η επίσκεψή μας στο Ιερόν σας Ησυχαστήριο και ιδιαίτερα στον τάφο του μακαριστού Γέροντα Αμφιλοχίου, Πνευματικού της αδελφότητας του Ησυχαστηρίου γενομένου, είχε μια ιδιαίτερη χαρά και θαυματουργική επέμβαση.

Θυμάστε, σεβαστέ μας Πάτερ Ηλία, επιστρέφοντας από τον τάφο του μακαριστού, Γέροντα Αμφιλοχίου στο δωμάτιο όπου φυλάσσονται τα ιερά του λείψανα και τα άλλα προσωπικά του αντικείμενα, εζητήσαμε την ευλογία σας να αγγίξουμε κάτι από αυτά, αν ήταν δυνατό, ένα κομματάκι από τα Άγια λείψανά του. Και σείς με γλυκό και συγκαταβατικό χαμόγελο πήρατε ενα κομματάκι και σίγουρα από θεία φώτιση το βάλατε στο χέρι της συζύγου μου Ελένης λέγοντάς της να το κλείση καλά.

Εδώ να μου επιτρέψετε να κάμω μιάν παρένθεση για να σας πώ πως η σύζυγός μου Ελένη 58 ετών υπέφερε από μακρού χρόνου με την παλάμη του αριστερού της χεριού από αρθριτικά, την ίδια παλάμη που εσείς βάλατε το τεμάχιο του Ιερού

λειψάνου.

Συγκεκριμένα η παλάμη της εδώ και χρόνια δεν έκλειε φυσιολογικά αλλά έμενε πάντοτε σχεδόν ανοικτή.

Την ώρα εκείνη σε κανενός μας δεν ήρθε στο νού το πρόβλημα ούτε καν για να προσευχηθούμε για θεραπεία του. Ο μακαριστός όμως Γέροντας έκαμε το θαύμα του.

Το απόγευμα, φεύγοντας από το μοναστήρι, συγκεκριμένα πάνω στο δελφίνι που μας έπαιρνε στην Κώ, η σύζυγός μου Ελένη γεμάτη χαρά μας λέγει: Κοιτάξετε! Θαύμα! Η παλάμη μου ανοίγει και κλείει στην εντέλεια. Και την ανοιγόκλειε με μεγάλη ευχέρεια.

Πέρασαν από τότε ένας ολόκληρος χρόνος και η παλάμη δεν παρουσιάζει κανένα πρόβλημα. Αντίθετα, μικρότερο πρόβλημα και στο άλλο χέρι έχει θεραπευτεί κι αυτό.

Δοξασμένο να είναι το όνομα του Κυρίου που εθαυμάστωσε και εξακολουθεί να θαυμαστώνη τους Αγίους Του τους εν τη γή.

Με την ελπίδα ότι σύντομα θα μπορέσουμε να σας ξαναεπισκεφθούμε, σας φιλούμε το χέρι.

Οικ. Χριστάκη Χριστοδουλίδη

Παραπομπές

1. Ελήφθη εκ του βιβλίου Ο Γέροντάς μας Αμφιλόχιος Μακρής, εκδ. Ι.Κοινοβιακής Μονής «Παναγία Ελεούσα» Ρότσο - Κάλυμνος 1986 σελ 106
2. Εκ του βιβλίου Ο Γέροντάς μας. Σελ. 106-107
3. Εκ του βιβλίου Ο Γέροντάς μας. Σελ. 108
4. Εκ του βιβλίου Ο Γέροντάς μας. Σελ. 108-109

Πηγή:Ιγνατίου Λ. Τριάντη, Μητροπολίτου Βερατίου, Αυλώνος και Κανίνης, Ο Γέροντας της Πάτμου, Αμφιλόχιος Μακρής (1889-1970), βίος - υποθήκαι -

ματυρίαι, σελ. 496-508 και 510-516, έκδοση Β΄ επαυξημένη, Ιεράς Μονής
«Ευαγγελισμός» Μ.Η, Πάτμος 1997